

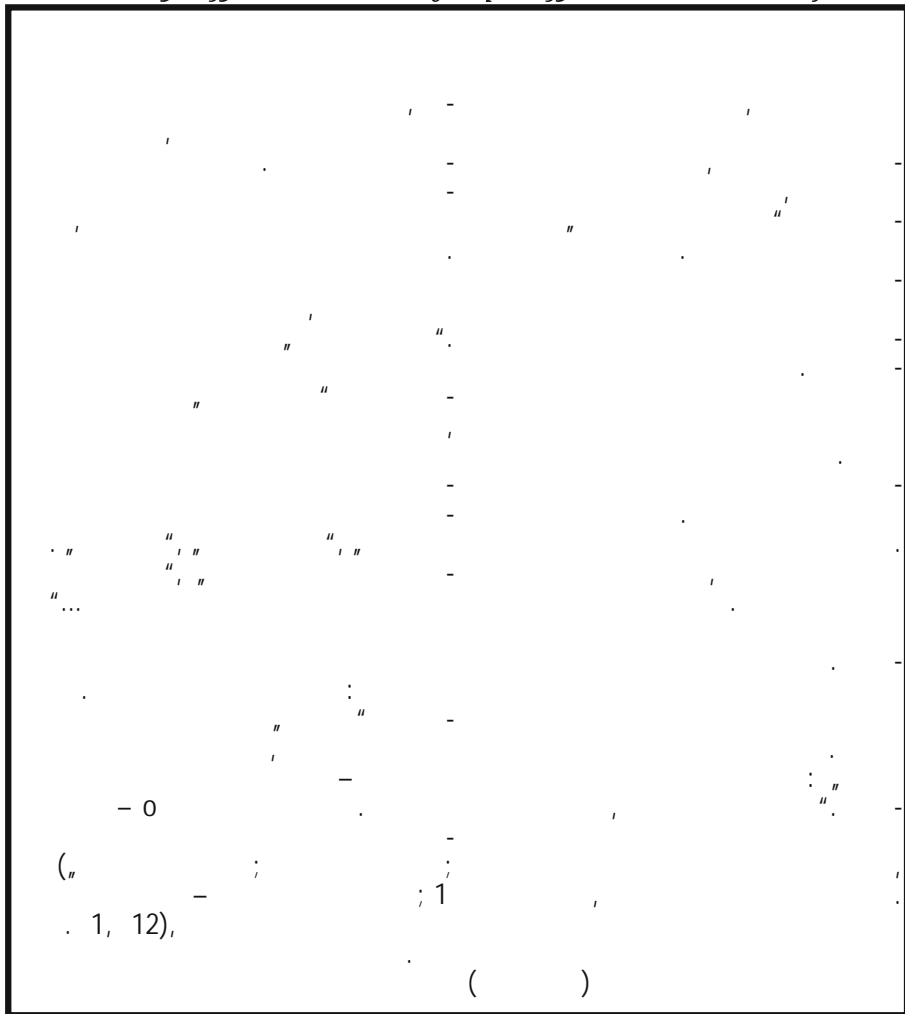
манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

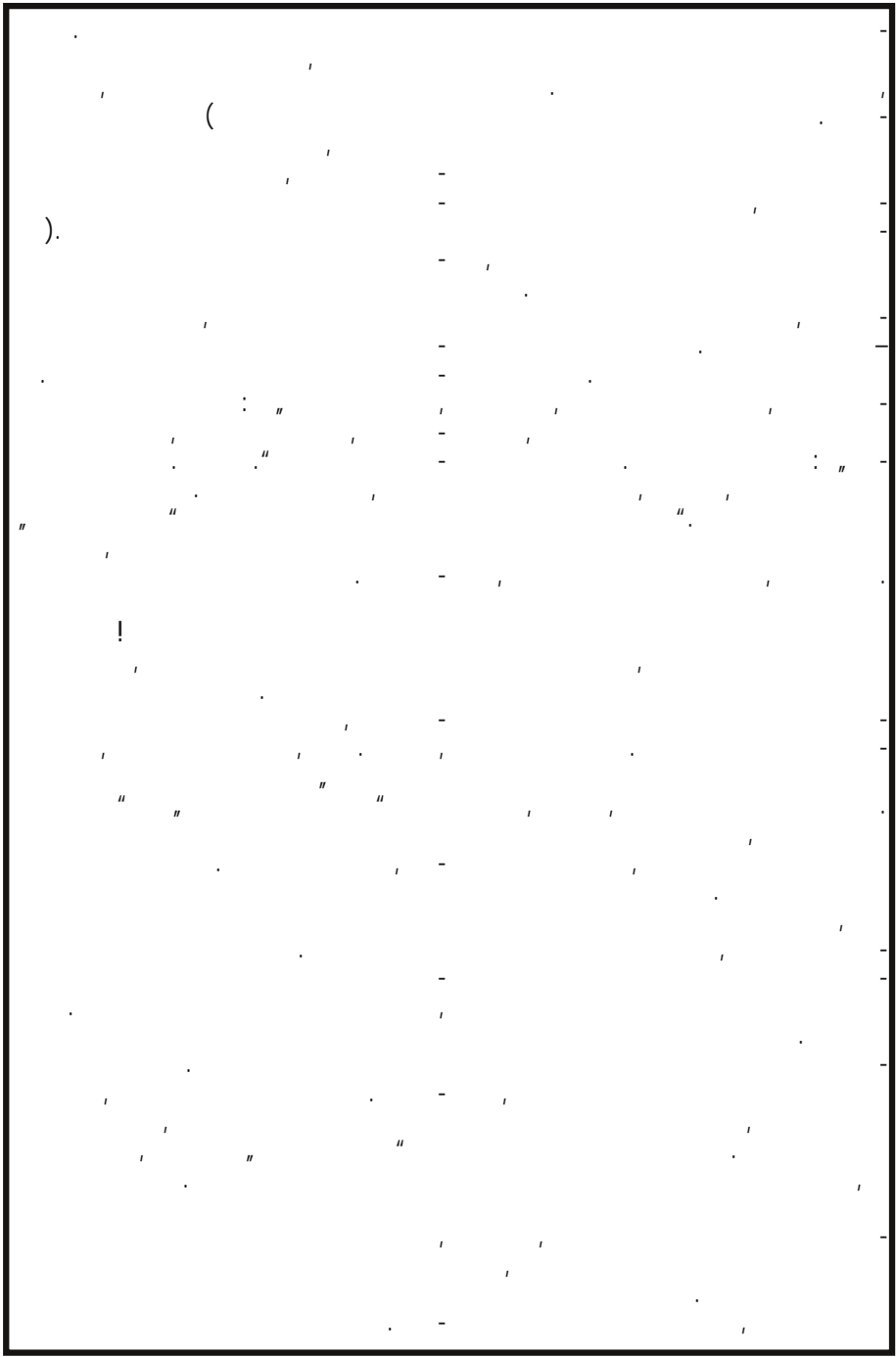
ДРУГА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Мт. 4, 18 - 23, зач. 9. Рим. 2, 10 - 16, зач. 81.

свети муч. Јустин Философ, преп. Јустин Нови Ђелијски

email: manastirmaine@gmail.com
интернет презентација: podmaine.weebly.com

Црква мора да уради све да помогне ширењу вере међу маловвернима, ојача и одушеви оне који сумњају. Свештенослужитељи треба да усмере људе на активан рад на себи са циљем постизања божанских истина. Сваки хришћанин треба непрестано да брине о свом духовном усавршавању. Треба непрестано да бдимо да бисмо победили наше унутрашње, духовне непријатеље који се показују у виду различитих порочних страсти. Уз помоћ непрестаног душевног бдења и

Озбиљан разлог је и случај када у свом религиозном животу човек губи сваку духовну везу са Црквом због неправилног, нецрквеног васпитања. Ово питање тражи посебну пажњу и осмишљавање. Мислим да је он тесно повезан са главном обавезом Цркве - пажљивим чувањем чистоће истине хришћанске вере од погубног утицаја и деловања различитих јереси, лажних религиозних учења. Црква мора јасно, неуморно да објашњава где су добро и истина, а где лаж и зло.

је унутрашња револуција против сопствене савести, жеља човека да се одвоји од ње, да је осујети, угуши и погази. Порок нема граница, нити дна на коме би се задржао. Стога је порочни живот потчињен страстима пад у бездан. Пад демона је био лет надоле, а сваки грех у малом понавља лажну слободу демона. То је полет пада у мрак и хаос. Слобода порока је ослобађање од свога људског достојанства, као образа и подобја Божијег у коме је истинска слобода. Сваки морални пад повлачи за собом пустошење душе оптерећене материјалношћу коју човек осећа у свом телу. То је реално бремене греха. Мисао човека постаје груба и духовно трома, свест - опредмећена, воља - ослабљена, осећања - импулсивна и афективна.

самопознања, унутрашње молитве, пажљивог изучавања наслеђа Светих Отаца, њихових дела и живота, успећемо да очистимо своја срца и осећања, научимо се да следимо само вољу и мудрост Божију. Море се чисти буром, злато огњем, а човек - Божанском мудрошћу. Само тако ће човек ојачати у вери и неће допустити никакво одступање и компромис у питањима вере.

Данас много говоре о слободи, људским правима. Међутим, неопходно је знати и памтити да једино Православље дарује човеку истинску слободу и штити његова права, јер је човек Божије створење. Због тога може да се осети слободним и заштићеним само са Богом. Разум истински верујућег човека као да се испуњава Христовим разумом, јача и постаје спреман за испуњавање Бо-

жијих заповести у свакодневном животу. Самим тим уз помоћ Божију човек прелази пут из небића у биће, из смрти у бесмртност: "Заиста, заиста вам кажем: Који вјерује у мене има живот вјечни." (Јн. 6:47)

Црква никоме не треба да дозволи да се руга и гази Њену част, као и свето учење о Њој. Она мора да се супротстави људима који желе Њено посветовњачење. Свети Јован Златоуст је говорио да "Еванђеље говори о небеским, а не о земаљским предметима."

Нажалост, садашњи живот "сажаљева" хришћане који стреме да не заостану за временом, труде се да накупе више материјалних добара и мање се брину о духовном. Управо зато многи данашњи хришћани бирају компромисни, лаки пут. А затим га упорно штите. Има веома много таквих либерала, који су "наоружани" потпуним неверјем у Бога и недуховношћу.

Религиозност човека у многоне зависи од тога какво је васпитање стекао у детињству. Сусретао сам људе који су заиста имали страхопоштовање пред Црквом и били богобојажљиви, али су ипак имали тешкоће да савладају баријере које су биле подигнуте у њиховим душама неправилним васпитањем. Тешко им је било да одлазе у Цркву, крсте се и преклањају колена, целивају иконе и светиње, учествују у другим обредима. Суштина је у томе што код њих од раних година није била свесно створена навика за таква, за хришћанина обавезна, дела. И ето, у зрелом узрасту они се некако стиде тога, тешко им је да то следе.

Данас у многим образовним институцијама уче "закону Божијем", на неким местима "историји религије",

а у другим установама "религији и култури". Тиме се труде да испуне недостатке који постоје у систему образовања. Међутим, мени се чини да ће резултат тешко бити повољан, јер децу "уче хришћанству", али притом не дају примере истинског хришћанског живота. На крају ће резултат бити много гори него да уопште нису учили свему томе, јер се из неправилног, несистематског, половишног учења у свести детета неће утврдити љубав према вери и стремљење ка праведном животу, већ лаж и навика лицемерног живота. Зар може донети добре плодове само формално учење деце хришћанству "за пчелице", за оцене?

Неопходно је да дете доживљава Бога као живу Личност. Треба да покажемо деци тај огањ, ту необухватну љубав коју је Спаситељ донео на земљу. Тој љубави пре свега треба учити децу, а затим се већ на том чврстом темељу може изучавати сва еванђелска премудрост. Хоћу да нагласим: огромна одговорност лежи на васпитачу и у целини на нашем друштву. Нашој земљи су неопходни људи, преиспуњени истинском хришћанском вером и врлином, а не они који имају одређени пртљаг знања о Христу и Цркви Његовој. Црква заиста треба да буде Мајка, рођени дом за хришћанина. Хришћанин треба да покаже исту бригу и љубав према Цркви као према сопственој кући. Међутим, авај, како често смо ретки гости у храму! Многи доживљавају Цркву као својеврсно позориште, клуб, биоскоп или неко друго здање за разоноду. Док се однос према Цркви кардинално не промени, неће почети ни истинска, дубинска обнова црквеног и духовног живота нашег народа.